Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies
தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்வு இதழ்
A monthly peer-reviewed online multi-disciplinary Tamil journal
ISSN: 3049-0723 (Online)

Volume 1, No. 05 | February 2025

Time to tackle modern Tamil grammar

S.Murugesapandian. M.A., PG Dip.in JMC.

Assistant Director (P.N.), All India Radio, F-1. Sanfield Building, 15/1. J.N. Nagar 3rd Street, Thapal Thanthi Nager Main Road, Madurai - 625017.

நிகழ்தமிழ் இலக்கணம் செய்வோம்

ச.முருகேசபாண்டியன். M.A., PG Dip.in JMC.

உதவி இயக்குநர் (ப.நி.), அகில இந்திய வானொலி, F-1. சான்பீல்டு அடுக்ககம், 15/1. ஜெ.என். நகர் 3வது தெரு, தபால் தந்தி நகர் பிரதான சாலை, மதுரை - 625017.

ABSTRACT

Progress hinges on adaptation. Technology, thought, processes, art, and culture all evolve, gaining relevance through transformation. History teaches us that stagnation leads to decay and eventual obsolescence. This truth applies to language as much as anything else. Modern Tamil has diverged significantly from the language of two millennia ago, reflecting shifts in lifestyle and circumstances. However, the foundational grammars that govern the language haven't kept pace. While calls for modernization emerge periodically, actual implementation lags. This paper explores the vital opportunities, norms, and methodologies for developing a new grammar that aligns with contemporary usage, prepares the language for future generations, and elevates Tamil on a global scale, all while respecting and building upon its classical foundations.

ARTICLE INFO

Received : 10 Jan 2025
Revised : 20 Jan 2024
Accepted : 01 Feb 2025

KEYWORDS

Tamil Grammar Development, New Tamil Grammar, தமிழ் இலக்கண வளர்ச்சி, புதிய தமிழ் இலக்கணம்

ஆய்வுச்சுருக்கம்

எந்தவொன்றிலும் மாற்றந்தான் அதன் வளர்ச்சிக்கு வித்தாக அமைகிறது. அது, தொழில்நுட்பத்திலோ சிந்தனைகளிலோ செயலாக்கங்களிலோ கலை, பண்பாடுகளிலோ உண்டாகும்போதுதான் அதன் உண்மையான நோக்கமும் தோற்றமும் ஆற்றலும் வெளிப்பட்டு, சமுதாயப் பயன்பாட்டில் கோலோச்ச முடியும். அவ்வாறு மாற்றமடையாத எந்தவொன்றும் கால ஓட்டத்தில் சிதைந்து பின்னர் காணாமல்

போய்விடும் என்பதை நாம் சந்தித்த அனுபவப் பாடங்களே நன்கு உணர்த்தும்.இன்றைய காலகட்டத்தில் இது, மொழி வளர்ச்சிக்கும் பொருந்தும் என்பதை நாம் மறக்கவோ மறுக்கவோ கூடாது. ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த தமிழ்ப் பேச்சு மற்றும் எழுத்து வழக்குகள் இன்றைய நாட்டு நடப்பில் இல்லை. காலச்சூழலாலும் வாழ்க்கைமுறை மாற்றங்களாலும் இவை, பல்வேறு நிலைகளில் மருவியும் திரிந்தும் மயங்கியும் கலப்புகளைத் தாங்கியும் நடைபோடுகின்றது. இன்றைய தமிழில், பேச்சு வழக்கிலும் எழுத்து வழக்கிலும் ஏற்பட்டுள்ள பெருத்த மாற்றங்கள், மொழியை நெறிப்படுத்தும் இலக்கணங்களில் மட்டும் பலநூறு ஆண்டுகளாக நிகழவில்லை. அவை, செம்மொழி இலக்கணங்களாகவே திகழ்கின்றன. இதில்,காலத்திற்கேற்ற மாற்றம் நிகழவேண்டுமென அவ்வப்போது குரல் ஒலிப்பதுண்டு. ஆனால் செயலாக்கத்திற்கான முன்னெடுப்புகள் ஏனோ தாமதப்பட்டுக் கொண்டே வருகிறது. எனவே, நிகழ்காலத்தைக் கருத்திலேற்றி எதிர்காலத் தலைமுறையினர்க்கேற்பவும்; தமிழ் மொழியின் வளமையை செழுமையை உலகளாவிய நிலைக்குக் கொண்டு சேர்க்கவும்; செம்மொழி இலக்கணத்தின் வழியொற்றி புதியதோர் இலக்கணத்தை படைக்க முன்வரவேண்டும்.அதற்கான வாய்ப்புகளையும் நெறிமுறைகளையும் வழிமுறைகளையும் விரிவாகக் கூறுவதே இக்கருத்தியலாக்கம்.

தமிழின் மாண்பும் வளர்ச்சியும்

பொதுவாக, தமிழ்மொழியின் செஞ்சொற்களை " இயற்சொல்" எனவும்,தமிழகத்தைச் சூழ்ந்த எண்திசை நாடுகளில் பேசப்பட்ட தமிழ்ச் சொற்களை "திசைச்சொல்" என்றும், வடநாட்டிலிருந்து, தமிழகத்திற்குப் புலம்பெயர்ந்தவர்கள் மற்றும் வாணிப நோக்கில் தமிழகம் வந்துசென்றவர்களால் தமிழில் பயன்படுத்தப்பட்ட சொற்களை "வடசொற்கள்" எனவும் தமிழ் இலக்கண நூலார் கூறுவர்.

அந்த வகையில், ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழில் பிறமொழியோசைச் சொற்களின் கலப்பு, பேச்சுவழக்கில் பயன்பட்டு வந்துள்ளதையும் அதன் தாக்கம், தமிழர்தம் இலக்கியங்கள் மற்றும் வாழ்வியலில் தவிர்க்க முடியாதளவுக்குப் பிணைந்திருந்தன என்பதையும் பல்வேறு சான்றுகளின் வாயிலாக அறியமுடியும். பிறமொழியோசை சொற்களுக்குச் சரியான தமிழ் எழுத்துகள் அக்காலகட்டத்தில் இல்லாமையால் சங்க இலக்கியங்கள் உட்பட பல இலக்கியங்களிலும்சரி நடைமுறை வரிவடிவங்களிலும்சரி "இன எழுத்துகள்" மூலமாகவே பிறமொழிச்சொற்கள் கையாளப்பட்டன என்பதைக் காணமுடிகிறது. இதுகுறித்துத் தொல்காப்பியரும்,

> வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
> எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லாகுமே

சிதைந்தன வரினும் இயைந்தன
வரையார்.

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இன எழுத்துகளின் பயன்பாட்டைக் குறைத்து, வட சொற்களின் இயல்பான ஓசையை தமிழ் மொழியில் ஒலிக்கச்செய்ய, அதனைத்தொடர்ந்த காலகட்டங்களில் ஜ , ஸ, ஷ, க்ஷ , ஹ , ஸ்ரீ போன்ற கிரந்த எழுத்துகளை, அக்கால அறிஞர் பெருமக்கள் உருவாக்கியிருக்கலாம். எந்த மொழியின் சொற்களையும் அதன் ஓசை நயம் குறையாமலும் சொற்கட்டு பாதிப்படையாவகையிலும் அதே சமயம், தமிழின் தொன்மையும் மாண்பும் சிதையாவண்ணம், இன எழுத்துகளுக்கு மாற்றாகக் கையாளும் வகையில் அவ்வெழுத்துகளை உருவாக்கினர் என்பதைக் காணமுடியும்.

கிரந்த எழுத்துகளின் தாக்கம் கி.பி.6 முதல் 15 ஆம் நூற்றாண்டுவரை பெருமளவு பயன்பாட்டில் இருந்திருக்கின்றன. குறிப்பாக பல்லவர் காலத்தில் செழித்தோங்கியிருந்தது என்பர் ஆய்வாளர்கள். இதற்கு, பல்லவ மன்னர்களின் ஆதரவு நிலைப்பாடும் பௌத்த, சமண சமயங்களின் தாக்கமும் வலுசேர்த்தன எனலாம். தொடர்ந்து சோழர்கள், பாண்டியர்கள் காலத்திலும் இவ்வெழுத்துகளின் தாக்கம் காணப்பட்டதை அறியமுடிகிறது. அதன்பிறகு ஏற்பட்ட ஆட்சி மாற்றம், தொடர்ந்து நடைபெற்ற போர்கள், வெளிநாட்டினர் வருகை, உள்நாட்டுப் பிரச்சினைகள் போன்ற பல்வேறு காரணங்களால் கிரந்த எழுத்துகளின் பயன்பாடு படிப்படியாகக் குறைந்தன. "கிரந்த எழுத்துகளின் வரலாறு மிக நெடியது.அதன் வரலாறு இங்கே கோடிட்டுதான் காட்டப்பட்டுள்ளது" என்பதைப் புரிந்துகொள்வது நல்லது.

கிரந்த எழுத்து என்பது ஏதோவொரு வட மொழியென்று எண்ணவேண்டாம். அதுவோர் "எழுத்துரு". ஆங்கிலத்தில் 'நொட்டேசன்' என்பர்.அதாவது, பிற மொழிச் சொற்களை அதன் ஓசைநயம் பாதிக்காதவாறு ஒலிக்கச்செய்ய தமிழில் உருவாக்கிக் கொள்ளப்பட்ட எழுத்துகள் அவ்வளவே. அக்காலத்தில், ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் தமிழ்ப் புலவர்களின் ஆதரவு மிகுந்திருந்ததால் அவ்வெழுத்துகள் தமிழ் எழுத்துகளாகவே பேணப்பட்டன.இதை, அக்கால செப்புப் பட்டயங்கள், கல்வெட்டுச் சாசனங்கள், இலக்கியப் படைப்புகளின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. ஆனால் இன்று நாம், அச்சொற்களைப் பயன்படுத்துவதையே தவிர்க்கிறோம். அவையும் தமிழ் எழுத்துகள்போன்று பேணப்பட வேண்டுமென்பதை நாம் உணரவில்லை.தொன்றுதொட்டு தமிழர் வாழ்விலும் தமிழ்மொழியோடும் பிணைந்துவிட்ட அவ்வெழுத்துகளைத் தமிழ்எழுத்துகளாகவேப் போற்றலாம்.அவற்றைத் தமிழ் எழுத்துகளாகக் கருதுவதில் என்ன குழப்பமிருக்கமுடியும்..? தமிழ் வளர்ச்சியில் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு இடமில்லை. சிந்தனைகளும் செயல்பாடுகளும் அறிவுபூர்வமானதாக இருக்கவேண்டுமே தவிர முழுவதும் உணர்வு பூர்வமானதாகவே இருந்து விடக்கூடாது. இலக்கண வரம்புக்குள்

வரவில்லை எனக்கூறினால், வரம்புக்குள் வரும்வகையில் புதிய இலக்கணவிதிகளை உருவாக்குவதுதானே நமது கடமை. அதுதானே தமிழ் வளர்ச்சிக்கு அடிகோலும். தொல்காப்பியத்திற்குப் பின்னர் எத்தனையெத்தனை இலக்கண நூல்கள் உருவாகின. அதைப்பட்டியலிட்டால் நீளும். அவையெல்லாம் அந்தந்த காலகட்டத்திற்கேற்ற நீட்சிகளும் மீட்சிகளுமென்றால் மிகையல்ல.

தமிழும் புதிய சொற்களும்

நவீன உலகில் மேலை நாடுகள் வழங்கும் புதிய சொற்களையும் பிற மொழிகளின் சொற்களையும் தமிழில் பயன்படுத்தாமல் வளர முடியும் என்பது கேள்விக்குறியே. தகவல் தொடர்பு சாதனங்களின் வளர்ச்சி, போக்குவரத்து வாகனவசதிகள் மேம்படாத காலகட்டத்திலேயே பிறமொழிச் சொற்களின் கலப்பு, தமிழில் பெருமளவு நடந்திருக்கிறதென்றால் இன்றைய நிலையில் எவ்வாறு அதைத் தடுக்கவியலும்..? அவ்வாறு தடுத்தால் நாம் சமுதாய வளர்ச்சியில் தனித்தல்லவா விடப்படுவோம். உலகளாவிய சிந்தனைகளுக்கு ஈடுகொடுக்கும் வகையில் நம் தமிழ் வளர வேண்டும்; வாழவேண்டும் என்றால் காலத்திற்கேற்ப புதிய விதிமுறைகளை உண்டாக்கி மேம்படுத்திக்கொள்வதுதான் ஒரே வழி.

எனவே, இதுபோன்ற குறைபாடுகளைக் களையவேண்டுமெனில், "வடமொழியோசை வரக்கூடிய சொற்கள் மற்றும் பிறநாட்டு மொழிகளின் சொற்கள், எழுத்துகளைத்" தமிழ்மொழியில் 'ஜ, ஸ, ஷ' போன்ற எழுத்துருக்களின் மூலம் பயன்படுத்த முன்வருவது நல்லது.

எடுத்துக்காட்டாக, "சனவரி, சூன், சூலை, ஆகசுட், ஆசுத்திரேலியா, கஞ்சி, அஞ்சாமை, சீனிவாசன், புட்பம்" என்றெல்லாம் தற்போது எழுதுகிறோம். இவற்றை, அதனதன் இயல்பான ஓசை வரும்வகையில்,

"ஜனவரி, ஜூன், ஜூலை, ஆகஸ்ட், ஆஸ்ட்ரேலியா/ஆஸ்திரேலியா, கஞ்ஜி, அஞ்ஜாமை, ஶ்ரீநிவாசன், புஷ்பம்" என எழுதுவதால் தமிழுக்குப் பெருமையும் வளர்ச்சியுமே தவிர குறையொன்றும் வந்துவிடாது. பேசும்போது பயன்படுத்தும் உச்சரிப்பை, எழுத்து வடிவில் கொணர்வது நல்லதுதானே. இதில், தயங்குவதற்கோ வெட்கப்படுவதற்கோ ஒன்றுமில்லை. தேவைப்படின்,இன்னும் சில "புதிய எழுத்துருக்களை" அறிமுகப்படுத்தினாலும் தவறில்லை. இதனால் தமிழ், தான் வாழ்வதோடு தன்னை அண்டிவரும் பிறமொழிப்புதிய சொற்களையும் ஏற்கும் திறன்படைத்தது எனப் பார்போற்றும். பழமைக்கும் புதுமைக்கும் ஈடுகொடுத்து மேன்மேலும் வளருமல்லவா? அதை விடுத்து, பழமைபேசியும் காலத்திற்கேற்ப புத்தாக்கம் பெறாமல், இருப்பதையே அரைத்துக்கொண்டிருப்பதும் தமிழை வாழவிடாமலும் வளரவிடாமலும் செய்வதற்கு ஒப்பாகும் என்பதை உணர்வது நல்லது.

இன்னொன்றையும் இங்கே நாம் சிந்திப்பது நல்லது. கருத்துப்பரிமாற்ற வசதிகள் வளர்ச்சியடையாத பல்லாயிரமாண்டுகளுக்கு முன்பு, மனிதனின் வாழுமிடங்கள், சூழல், தேவைகள் போன்றவைகளின் காரணமாக பல்வேறு மொழிகள் தோன்றின. மேலும்,பொதுவான பொருளுக்குகூட பல்வேறு பெயர்கள் அவரவர் மொழிகளில் சூட்டப்படும் நிலை காணப்பட்டன.அதாவது,

தமிழில், 'கத்தரிக்காய்' என்பது, ஆங்கிலத்தில் 'பிரிஞ்சால்' என்றும் ஹிந்தியில் 'பைங்கன்' என்றும் தெலுங்கில் 'வங்காயா', மலையாளத்தில் 'வழுதனா' என்றும் பெயர்பெற்றுள்ளது.

அதேபோன்று, தமிழில்'மாம்பழம்' என்பது, தெலுங்கில் 'மாமிடிபண்டு' என்றும் ஆங்கிலத்தில் 'மேங்கோ' எனவும் ஹிந்தியில் 'ஆம்' என்றும் வழங்கப்படுகிறது. இப்படி, ஒருபொருள், சுமார் ஐநூறு கிலோமீட்டர் தொலைவுக்குள்ளேயே பல்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டதற்குக் காரணம் சொல்லித்தெரிய வேண்டியதில்லை, அது அன்றைய காலச்சூழல். இன்றைய நிலையோ வேறு. புதிய பெயருடன் ஒருபொருள், ஏதோ ஒரு நாட்டின் ஒரு மூலையிலிருந்து அறிமுகமாகிறதென்றால், உலகம் முழுவதும் அதற்கு அதே பெயர்தான்.அதற்கு நம் ஊருக்கேற்ப புதிய பெயர் சூட்டினால் அது எடுபடாது. கீழ்கண்ட எடுத்துக்காட்டுகள் மூலம் இதை நன்குணரலாம்.

சைக்கிள், பஸ், சூப்பர் மார்க்கெட், கார், ஆபீஸ், ஸ்கூட்டர், பைக், சினிமா, போட்டோ, ஜெராக்ஸ், சோப், பிஸ்கட், கம்ப்யூட்டர், செல்போன், குக்கர், ஸ்டவ், ஷோபா, ரேடியோ, பல்பு, பைலட், ரயில், டிக்கெட் போன்ற அன்றாடம் புழங்கும் பல சொற்களை அடுக்கிக்கொண்டேபோகலாம்.மேற்கண்ட அனைத்துக்கும் தமிழில் பெயர்வைத்து மகிழ்ந்தாலும் பேச்சுவழக்கில், எல்லாமும் 'உறக்க நிலையில்'தான் உள்ளனவென்பதை நாம் மறுக்கக்கூடாது. புதிய தமிழ்ச்சொற்களை உருவாக்குவதாக நினைத்துக்கொண்டு "பெயர் மாற்றம்" செய்ததால் வந்த விளைவுதான் இவை.

புதிதாக உருவாக்கப்படும் ஒரு பொருளுக்குப் "பெயர் சூட்டும் உரிமை", அப்பொருளை, உருவாக்கியவருக்கே உள்ளது. அதற்கு வேறுபெயர் சூட்ட நமக்கு யாதொரு உரிமையும் இல்லை என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும்.அதையும் மீறி நமக்கேற்ப பெயர் சூட்டினால் அப்பெயர் நிலைத்திருக்காது, வெறும் ஏட்டுச்சுரைக்காயாகவே இருக்கும் என்பது இதன்மூலம் விளங்கியிருக்கும். அப்படியென்றால், தமிழில் புதிய சொற்கள் உருவாகவேண்டாமா என நினைத்தால் அதுசரியே. அதற்காக நாம், புதிது புதிதாக ஏதேனும் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். அதற்குப் 'புதிய தமிழ்ப்பெயர்' சூட்டி அறிமுகப்படுத்துவதன் மூலம் வருங்காலத்தில் புதிய தமிழ்ச்சொற்களை உருவாக்கி மகிழலாம்.அதுதான் நமக்கும் மொழிக்கும் சிறப்பு.

தமிழின் சிறப்பைக் கெடுக்கப் புறப்பட்டுவிட்டதாகச் சில தமிழார்வலர்கள் எண்ணலாம். காலத்தால் அழியாமல், தொன்றுதொட்டு என்றும் இளமையுடன் இருந்துவரும் தமிழுக்கு, மொழிக்கலப்பு எனும் போர்வையில், ஆபத்து வந்துவிட்டதாகவும் நினைக்கலாம். மேலும், இதுபோன்ற சிந்தனைகள் அவ்வப்போது தோன்றி காலத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டுவிட்டன என்றும் கூறலாம். ஒன்றை நாம் ஆழ்ந்து சிந்திக்கவேண்டும்.

பிற மொழிச்சொற்களின் கலப்பால் தமிழ்மொழி, தேய்ந்து மறைந்து போகும் எனக் கருதுவதே தவறான அணுகுமுறை.ஈராயிரமாண்டுகளுக்கு முன்னரே பிற மொழிச்சொற்களைத் தமிழ் ஏற்றுக்கொண்டுதான் வளர்ந்து வந்தது என்பதைப் பண்டைய இலக்கண இலக்கியங்கள் பறைசாற்றும். அக்காலகட்டத்திலேயே பிற மொழிச் சொற்களின் கலப்பு, தவிர்க்கவியலாத ஒன்றாயிருந்துள்ளது என்பதுதான் இதற்குப் பொருள். 'இன எழுத்துகள்' வாயிலாகத் தொடங்கிய கலப்பு முறை, கால ஓட்டத்தில் கிரந்த எழுத்துக் கலப்பாகவும், மணிப்பிரவாள நடையைக்கொண்டும் வட்டெழுத்துகளாலும் வளர்ந்தது. இதன் காரணமாகத் தமிழ்மொழி, தனது தனித்தன்மையை எந்தச் சூழலிலும் இழக்கவில்லை. தவிர, பௌத்த, சமண மதங்கள் வளர்ந்த காலங்களாகட்டும்; சைவ வைணவ மதங்கள் கோலோச்சிய காலத்திலும் கிரந்த எழுத்துகள் மற்றும் பிறமொழிச் சொற்களைச் சுமந்து கொண்டுதான் தமிழ்மொழி செம்மாந்த நிலையில் பயணித்தது.இவ்வாறு, கி.பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டுவரை செழித்து வளர்ந்து நல்லதமிழில் புதுப்புது இலக்கியங்கள் பலவற்றைத் தமிழ்ச்சமுதாயத்திற்கு நல்கியதை மறுக்கமுடியுமா? எனவே, தமிழ் மொழியானது பிறமொழிச் சொற்கலப்பால் அடக்கவோ ஒடுக்கவோ முடியாது என்பதை உறுதியாக நம்பலாம். ஒன்றை,இங்கே நினைவூட்டவேண்டியது அவசியம்.

"ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் நாம், மொழியைப் புதுப்பிக்கத் தவறும்போது, மொழியானது தன்னைத்தானே புதுப்பித்துக்கொள்ளும் என்பதுடன் புதுப்பிக்கவும் வைத்துவிடும்." என்பதுதான் வரலாறு காட்டியுள்ள உண்மை.அந்தளவுக்கு மொழி, நெருக்குதலைத் தந்துவிடும். அதனால்தான், பேச்சுவழக்கில் தொடங்குவதும்; பின்னர் இலக்கியங்களில் புகுவதும்; அதைத்தொடர்ந்து இலக்கணவிதிமுறைகள் மாறுவதும் தவிர்க்கவியலாது என்பதைத் தமிழ்மொழி வளர்ந்தவிதத்திலேயே அறியலாம்.

காலத்தின் கணக்கு

எந்தவொன்றும் 'விருப்பம், தேவை, பயன்பாடு', எனும் அடிப்படைக் கோட்பாட்டின்படிதான் இயங்கும். உணவு முறையை எடுத்துக்கொள்வோமே.நாம், நம் தமிழர்களுக்கே உரித்தான உணவுகளை மட்டுமா இன்று சாப்பிடுகிறோம்? பெயர்களெல்லாம் வாய்க்குள் நுழையாது. ஆனால், உணவு வகைகளாக வாய்க்குள் நுழைந்து கொண்டிருப்பதைக் காணும்போது, இங்கே 'விருப்பம், தேவை, பயன்பாடு' எனும்

விதிகள் வேலைசெய்வதை உணரமுடிகிறதல்லவா? அதேபோன்றுதான், மொழியின் நிலையும். அதுமட்டுமல்ல, 'இனம், கலை, பண்பாடு, நாகரிகம், தொழில்நுட்பம் இப்படி எல்லாவற்றிலும் மாற்றங்களையும் கலப்புகளையும் தவிர்க்கவியலாது'. இது 'காலத்தின் கணக்கு'. அதற்கேற்ப மாற்றிக்கொள்ள முயற்சிப்பதுதான் அறிவுடைமை. இல்லையெனில் எதுவும் தனிமைப்பட்டுப்போகும் என்பதை இத்தருணத்தில் உணர்தல் நல்லது. இது, நடப்பைப் புரிந்து கொள்பவர்களுக்கு நனிவிளங்கும்.

தற்போதும் அதே சூழல்தான் உருவாகியுள்ளது என்பதை அறிஞர்பெருமக்கள் யாரும் மறுக்கமுடியாது. காரணம் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலேயே (அதற்கு முன்னரே என்றுகூடச் சொல்லலாம்) பேச்சுவழக்கிலிருந்த, வட மற்றும் மேற்கத்திய நாடுகளின் சொற்கள், எழுத்து வடிவிலும் சிறுகதைகள், புதினங்கள், கட்டுரைகள்,புதுக்கவிதைகள், பயணக்கட்டுரைகள், பத்திரிகைச் செய்திகள், கடிதமெழுதுதல், உறுதிமொழிப் பத்திரங்கள், எனப் பல்வேறு பரிமாணங்களிலும் நிலைநிறுத்திக் கொண்டன. எனவே, அடுத்து நாம், 'இலக்கணவிதிகள்' மற்றும் 'நெறிமுறை'களை உருவாக்கவேண்டிய கட்டத்திற்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதைத் தமிழ்மொழி, நமக்கு நன்கு உணர்த்திவிட்டது.

இன்னொன்றையும் ஈண்டு சிந்தித்தல் நலம். ஈராயிரமாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த தமிழர்கள் போன்று இன்றைய தமிழர்களின் நிலை இல்லை. கலை, கலாச்சாரம், நாகரிகம், பண்பாடு,உடை, உணவு,தொழில்நுட்பம், பழக்க வழக்கங்கள் என எல்லாவற்றிலும் பன்மடங்கு மாறிவிட்டனர்; வளர்ச்சியடைந்து விட்டனர்.இன்றைய தமிழர்களுக்கிருக்கும் அன்றாட பரபரப்பும், எந்திரத்தனமான, வேகம் நிறைந்த வாழ்க்கைச் சூழலும் அன்றைய தமிழர்களுக்கில்லை. எதையும் பொறுமையாகப் படிக்கவும் கையாளவும் அவர்களுக்கு அதிக நேரமிருந்தது. எனவே, "நூற்றுக்கணக்கான இலக்கியங்களைச் செந்தமிழில்,செய்யுள்வடிவில் உருவாக்கவும் ஆழ்ந்து படிக்கவும்" வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஆனால்,இன்றைய சூழலில், அத்தகைய 'செந்தமிழ் இலக்கியங்கள் உருவாக வாய்ப்பு மிக மிகக்குறைவு.அவ்வாறான படைப்புகள் உருவானாலும்,அதைச் சுவைத்துப்படிக்கும் மனநிலையும் ஆற்றலும் நேரமும் இன்றைய சமுதாயத்திற்கு உளதாயென்றால் அதுவும் கேள்விக்குறியே'. இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலை, செந்தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்து தமிழ்மக்களை ஈவிரக்கமின்றி அந்நியப்படுத்திவிடும் என்றால் மிகையல்ல. இச்சூழலுக்குத் தீர்வுகாண வேண்டியது நமது கடமைதானே.கடமையை நிறைவேற்றுமுகத்தான் ஈண்டு உலகளாவிய தமிழ் மக்களை, இருவகையினராகப் பகுக்கவேண்டும்.

தமிழைக் கையாளுவோர் மற்றும் தமிழைப் பேணுவோர்

இன்று, உலகெங்கும் பரந்துபட்டு வாழும் தமிழர்களில் 90% க்கும் மேல் தமிழைக் "கையாள்பவர்"களாகவே இருக்கின்றனர். நவீன காலத் தமிழ்ப் படைப்புகள்,

படிப்பதற்குச் சுலபமாகவும் எளிதில் புரிந்துகொள்ளும் நடையிலும்,ஆர்வத்தைத் தூண்டுவதாகவும் சிறிய படைப்பாகவும் இருப்பதால் மட்டுமே படிக்கப்படுகின்றன என்பதை இவர்களிடம் பார்க்கமுடிகிறது. இவர்களிடம், கடின வார்த்தைகள் கொண்ட செய்யுள் மற்றும் உரைநடை இலக்கியங்கள், பேரிலக்கியங்கள் ஆகியவை சென்றடைவதே மிகக்கடினம். சுமார் 10% தமிழர்களே படைப்பாளிகளாகவும், புரவலர்களாகவும், ஆர்வலர்களாகவும் கல்வியாளர்களாகவும் இருக்கின்றனர். சுருக்கமாக இவர்களைத் "தமிழைப் பேணுவோர்" எனக் குறிப்பிடலாம். பேணுவோரைக் கையாள்பவர்களாகவும் கருதவேண்டும். தவிர,பேணுவோரில் அரசும் ஊடகங்களும் அங்கமாகும் என்பதை மறக்கக்கூடாது.

இப்போது, தமிழ் யாருக்காக..? யாருக்குப் பொறுப்பு..? ஏன் ..? என்றெல்லாம் கேள்வியெழும். தமிழ்மொழி, தமிழைக்கையாளும் 90% மக்களுக்கா அன்றில், தமிழைப் பேணும் 10% மக்களுக்கா? என்று. தமிழைக் கையாள்வதால் மட்டுமோ அல்லது தமிழைப்பேணுவதால் மட்டுமோ மொழி வளர்ந்துவிடாது. 'நுகர்வோர், உற்பத்தியாளர் உறவு' போன்றதுதான் இதுவும். ஒரு சாராரின்றி மற்றெரு சாராரில்லை. எனவே, அவரவர்க்குப் பொறுப்பிருந்தாலும் மொழியைப் பொறுத்தவரை, 'கையாள்வோரைக் காட்டிலும் பேணுவோருக்கு'தான் கூடுதல் பொறுப்புண்டு என்பதைக் கருத்தில் நிறுத்துவது நல்லது. இப்படிப்பட்ட இக்கட்டான சூழலில் பேணுவோர், காலத்திற்கேற்றவகையில் 'எளிமையான இலக்கண இலக்கியங்களை' உருவாக்கிக் கையாள்வோரைச் சென்றடையச்செய்யப் பாலமாகயிருத்தல் அவசியம்.

அதற்கு, முதலில் பேச்சுத்தமிழுக்கும் எழுத்துத்தமிழுக்கும் இடையேயுள்ள பெரியளவிலான முரண்களைக் களைய முற்படவேண்டும். காலத்திற்கேற்ப கலப்புச் சொற்களின் பயன்பாட்டிற்கு இலக்கண விதிகளும் உருவாக்கி " செந்தமிழ் நடை"க்குப்பதிலாக இல்லாவிட்டாலும்; இணையாக "நிகழ்தமிழ் நடை", "நிகழ்தமிழ் இலக்கணம்" ஆகியவை உருவாக்க வழிவகை செய்யவேண்டும். காலத்திற்கேற்ப இலக்கணம் உருவாக்குவதால் "நிகழ்தமிழ் இலக்கியங்கள்" எதிர்காலத்தில் அதிகளவு படைக்கப்பட்டு வெளிவரும். அதற்காகப் பழைய இலக்கணங்கள், விதிமுறைகள் தேவையில்லை என்பதல்ல. பழைய இலக்கண இலக்கியங்கள் பண்டைய தமிழ் நாகரிகத்தின் வரலாற்றுக் களஞ்சியங்களாகவும் காலக்கண்ணாடியாகவும் விளங்குபவை. அதேபோல், இன்றைய நிகழ்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள் 19, 20 ஆம் நூற்றாண்டுகளின் அடையாளமாகி எதிர்கால தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு வரலாறாய் அமையவிருப்பவை.

இங்கே, தமிழ்நடை, தமிழ் இலக்கியங்கள், தமிழ் இலக்கணம் என்று கூறுதல்விடுத்து "நிகழ்தமிழ்" எனும் சொல்லாட்சியை ஏன் பயன்படுத்தவேண்டும் என

நினைக்கலாம். இச்சொல்லாட்சி, "சமீப நூற்றாண்டுகளின் தமிழ் நகர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் அடையாளம்" என்பதைக் கருத்திற்கொள்க.

நிகழ்தமிழ் நடை

தனித்தமிழ்ச் சொற்களால் கட்டமைக்கப்பட்ட இலக்கியப் படைப்புகளின் நடை "செந்தமிழ் நடை" என்றானது. கிரந்த எழுத்துகளின் தாக்கமிருந்தநிலையில் "கிரந்தத் தமிழ்நடை" எனப் பேசப்பட்டது. மணிப்பிரவாளச் சொற்கள் கலந்தபோது " மணிப்பிரவாள நடை" என்று குறிக்கப்பட்டது. தவிர,வட்டெழுத்துகள் காலமும் கடந்துவிட்டது. இன்று, உலக மொழிச்சொற்களுடன் புதிய தமிழிலக்கியங்கள் பல சீரும் சிறப்புடனும் உலாவருவதைப் பார்க்கையில் இதை "நிகழ்தமிழ் நடை" எனக்கூறுதல் சாலப்பொருந்தும்.

நிகழ்தமிழ் இலக்கியங்கள்

இக்காலகட்ட இலக்கியப் படைப்புகள் செந்தமிழ் இலக்கிய நிலையிலிருந்து மாறுபட்டு, பரந்துபட்ட உலகத் தமிழர் அனைவராலும் சுலபமாகக் கையாளப்படுவதால் இவற்றைத் "நிகழ்தமிழ் இலக்கியங்கள்" என வகைப்படுத்துவதில் தவறில்லை.

அந்தடிப்படையில்,இவை முறையாக வளர்ச்சிபெறவும்; நீடித்து நிலைக்கவும்; எதிர்கால தமிழ்ச்சமுதாயத்திற்கு பல்திசைச் சொற்களின் 'கலப்பு தொர்பாக' வழிநடத்தவும்; தமிழின் சிறப்புகள் எதிர்காலத்தில் காப்பாற்றப்படவும்; இலக்கண விதிகள் வேண்டுமல்லவா? அதற்கு "நிகழ்தமிழ் இலக்கணம்" படைக்கப்படல் இச்சூழலில் அவசியமென்பது நன்கு விளங்குகிறதல்லவா?

நிகழ்தமிழ் இலக்கணக் கோட்பாடு

நிகழ்தமிழ் இலக்கணம் என்பது, பண்டைய இலக்கணவிதிமுறைகள் அனைத்தையும் புறந்தள்ளிவிட்டு புத்தம்புதிதாக உருவாக்கப்பட வேண்டுமென்பதல்ல. அரசியலமைப்புச் சட்டங்களில் காலச்சூழலுக்கேற்ப புதிய விதிமுறைகளைச் சேர்ப்பதும்; பழைய விதிமுறைகளில் திருத்தங்கள் மேற்கொள்வதும்; சூழலுக்கொவ்வாத ஒருசில விதிகளை நீக்குவதும் எல்லா நாடுகளிலும் மேற்கொள்ளப்படும் நடைமுறையே.அதைப்போன்றே பண்டைய இலக்கணவிதிமுறைகளை அடியொற்றிப் புதிய நிகழ்தமிழ் இலக்கண விதிமுறைகளை வகுக்கலாம்.

நிகழ்தமிழ் இலக்கணம் செய்வதற்கு முன், "நிகழ்தமிழ் இலக்கணக்கோட்பாட்டை" உருவாக்கிடவேண்டும். அதில், எந்த காலகட்டத்திலிருந்து மாற்றங்கள் மேற்கொள்வது; எந்தெந்த இலக்கியங்களை நிகழ்தமிழ் இலக்கண வரம்புக்குள் கொண்டுவருவது; பன்னாட்டு மொழிகளின் சொற்கலப்பு மற்றும் தாக்கம்;

எத்தனை நூற்றாண்டுகளுக்கு இவ்விலக்கண நடைமுறை செயல்படமுடியும்; இலக்கண உருவாக்கத்தில் - அரசு, அறிஞர்கள், ஊடகங்கள், பொதுக்கருத்து ஆகியவற்றின் பங்களிப்பு, போன்ற பலஅம்சங்களையும் உள்ளடக்கியதாக 'நிகழ்தமிழ் இலக்கண'க் கோட்பாடு உருவாக்கப்படவேண்டும்.

புதிய எழுத்துருக்களும் புதிய வழக்குகளும்

அடுத்து, நிகழ்தமிழ் இலக்கண உருவாக்கத்தில் சில முக்கிய குறிப்புகளைக் கவனத்திற்கொள்வது இன்றியமையாததாகும்.அதாவது, தற்போதுள்ள, தமிழ் எழுத்துகளில் 'உறக்கநிலை எழுத்து'களில் ஒதுக்க முடிந்ததை ஒதுக்கிவிட்டு, "நிகழ்தமிழ் எழுத்துகள்" எனப் புதுவரிசை ஏற்படுத்த வேண்டும்.(உறக்கநிலை எழுத்துகளில் பல"உயிர்மெய்களாகத்" திகழ்வதைக் கவனத்திற்கொள்க), இதில்,கிரந்தத் தமிழ் எழுத்துகளான ஸ்,ஷ்,ஜ்,ஹ்,க்ஷ்,ஸ்ரீ போன்ற எழுத்துருக்களை நிகழ்தமிழ் எழுத்துகளின் வரிசையில் இடம்பெறச்செய்ய வேண்டும்.

நிகழ்தமிழில் எந்த மொழிச்சொல்லையும் அதன் ஓசைநயம் குறையாத வகையில் எழுதச்செய்ய, மேலும் ஒருசில "புதிய எழுத்துருக்களை" உருவாக்கி அறிமுகப்படுத்தலாம்.

பண்டைய இலக்கணவிதிப்படி இரு பெரும்பிரிவுகளான, "உலகவழக்கு, செய்யுள்வழக்கு" என்பதைக் காலச் சூழலுக்கேற்ப கீழ்கண்டவாறு விரிவுசெய்ய முனையலாம். அதாவது,

உலகவழக்கை , மரபுவழக்கு என்றும் நிகழ்முறை வழக்கு என்றும் உள்ளூர் வழக்கு

எனவும் பிரிக்கலாம்.

செய்யுள்வழக்கை, இலக்கண வழக்கு என்றும் புதுக்கவிதை வழக்கு என்றும் பகுக்கலாம்.

உரைநடைவழக்கை, நூல்வழக்கு,

ஊடகவழக்கு (இதில், அச்சு ஊடகவழக்கு, மின்னணு ஊடகவழக்கு, , சினிமா வழக்கு, செல்பேசி வழக்கு)

மொழிபெயர்ப்பு வழக்கு,
அலுவல்முறை வழக்கு,
வர்த்தக வழக்கு
ஆவண வழக்கு
பிராந்திய வழக்கு

கிராமிய வழக்கு
கல்விக்கூட வழக்கு
தமிழ்க்கலப்பு வழக்கு

இப்படி, வழக்குகளை இடம், காலம், தேவைக்கேற்ப இன்னும் பல பிரிவுகளாக வகுத்துக் கொண்டு செயலாக்க முயற்சிக்கலாம். இவையனைத்தும் முன்கூறிய இருபெரும் பிரிவுகளுக்குள்ளே அடங்கித்தானேயுள்ளது எனக்கருதவாய்ப்புண்டு. ஆழ்ந்து சிந்திக்கும்போது புதிய வழக்குகளின் பிரிவு சரியானதே எனப்புலப்படும்.

மேற்கண்ட அனைத்து அம்சங்களையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து உண்மைநிலையின் போக்குக்கேற்ப நாம் செயல்படவேண்டும்.தவிர, நிகழ்தமிழ் இலக்கணம் படைக்கும்போது, பண்டைய இலக்கணங்களுக்கு இது மாற்றல்ல என்பதையும் நிகழ்தமிழ் இலக்கியங்களுக்கு இஃது ஓர் "வழிகாட்டி இலக்கணமே" என்பதையும் உருவாக்கத்தில் நிலைநிறுத்த வேண்டும். அதாவது, "பண்டைய இலக்கணம்" செந்தமிழுக்குரியவை என்பதும், "நிகழ்தமிழ் இலக்கணம்" இக்கால மற்றும் எதிர்கால வாழ்வியல் தமிழுக்கான இலக்கணம் என்பதையும் உணர்த்துகின்ற வகையில் உருவாக்கப்படவேண்டும்.

நிறைவுரை

இவற்றையெல்லாம் கருத்திற்கொண்டு சிந்திக்கையில், நிகழ்தமிழ் இலக்கண விதிமுறைகள் வகுக்க இதுவே சரியான தருணமெனத்தோன்றுகிறது. ஏனென்றால், "இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தமிழறிஞர்கள் பலர், பண்டைய தமிழ் இலக்கண, இலக்கிய நுட்பங்களையும் நகர்வுகளையும் கூர்ந்து நோக்கிய சிந்தனையாளர்கள். அவர்தம் சிந்தனைகளும் அனுபவங்களும் ஆக்கபூர்வமான செயல்பாடுகளுக்கும் மீட்டுருவாக்கத்திற்கும் நல்வழிகாட்டும். அதேசமயம், தற்கால சமுதாயத்தின் நீக்குப் போக்குகளையும் தமிழ்மீதான அவர்களின் ஆர்வத்தையும் கண்டுணர்ந்தவர்கள். இப்படிப்பட்ட ஆற்றல்மிகு தமிழறிஞர்கள் வாழும்காலத்திலேயே புதிய இலக்கணம் உருவாக்கி எதிர்காலத் தமிழ்ச்சமுதாயத்திற்கு நல்வழிகாட்டிடவேண்டும்".

அரசும் ஊடகங்களும் இம்முயற்சியை ஊக்குவிக்க முன்வரவேண்டும்.குறிப்பாக, அரசு தேவையான நிதி ஒதுக்கிடவேண்டும். தவிர, "தமிழார்வமும் பற்றுங்கொண்ட...விருப்பு வெறுப்பற்ற...கௌரவப் பதவியாகக் கருதாத...விளம்பர நோக்கின்றி... அர்ப்பணிப்புணர்வுடன் பணியாற்றக்கூடிய...சிறந்தத் தமிழறிஞர்களின் குழுக்களை உருவாக்கித் தேவையான முழுஒத்துழைப்பையும்" நல்கவேண்டும். இதன்மூலம், இன்றைய காலகட்டத்தைத் "தமிழின் மறுமலர்ச்சிக்காலம்" என எதிர்காலத்தில் வரலாறு படைக்கச் செய்யவேண்டும்.

இதுதான், தாய்த்தமிழுக்கும் தமிழர்களுக்கும் நம்காலத்தில் நாம்செய்யும் "திருத்தொண்டு". அதற்கு இச்சிந்தனை, ஒரு தூண்டுகோலாகவோ முன்னெடுப்பாகவோ அமைந்தால் நல்லதே.

துணை நின்ற நூல்கள்:

1. தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணர் & மு.இராகவையங்கார்.
2. தமிழ் வரலாறு - கே.எஸ். சீனிவாசப்பிள்ளை
3. தஞ்சைப் பெரிய கோயில் - குடவாயில் பாலசுப்ரமணியன்
4. தமிழ்நாட்டுச் சமுதாயப் பண்பாட்டு வரலாறு - கு.சேதுராமன்
5. பாண்டியர் வரலாறு - கே. வி. இராமன்

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.